

Modern Mevlana

Eowyn tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Ortamın serinliğinden ellerini kolları üzerinde gezdiriyordu. Hala gözlerini açmamıştı. Parmak uçlarının tenine dokunabildiğini hissetti. Üşüyordu.

Kendine geldiği anda irkilerek açtı gözlerini. Korkuyla doğruldu yerinden. O'nun uyanmasıyla bulunduğu yer daha da aydınlandı. Yuvarlak beyaz bir masanın üzerine bırakılmıştı ve çırılçıplaktı. Seri bir şekilde vücudunu yokladı. Yaralandığını hatırlamıyordu ve vücudunda bir çizik dahi yoktu.

“Neredeyim ben! Çıkarın beni!” diye bağırmağa başladı. Doğrusu sesini yükseltmeye de korkuyordu.

İçinden – *Acaba öldüm mü?* – diye sordu kendisine. Bir çeşit camdan yapılmış beyaz masadan uzaklaştı. Adımını attığı yüzey de masa kadar soğuktu.

Sanki odanın keskin olmayan aydınlatması Eowyn'in üzerindeydi. Nereye gitse peşinden geliyordu. Çok fazla yürümeden içinde bulunduğu odanın duvarlarını görebildi. Bir çeşit hücreye hapsedildiğini fark etti. Odanın soğuk duvarlarına dokundu. Sanki camdan yapılmıştı, ama bir taş gibi görünüyordu. Dokunduğu duvarın, içine salındıkları tünelin çeperlerine ne kadar benzediğini fark etti.

Bir kere daha seslenmeye cesaret etmeye çalışırken birkaç söz yankılandı: **“Sağ kurtulanlara mı aitsin?”**

Eowyn kollarını bağladı ve korkuyla duvarın yamacına çömeldi: **“Bizler araştırmacılarız. Hiçbir şeye zarar vermek için yollanmadık.”**

Ses odanın içerisinde tekrar duyuldu: **“Savaştan geriye kalanlardan mısınız? Yoksa başka bir ajan mı?”**

Dehşete kapılan Eowyn **“Hangi savaştan bahsediyorsunuz?”** diye sordu ve aklına bir anda platform üzerinde bıraktığı Sean geldi. Yaşlı gözlerle **“Sean nerede? Ejder O'nu da kurtarabildi mi?”** diye sordu.

“Ağlıyorsun. Demek ki sen gerçekten de sağ kurtulanlardan birisin.” dedi ses ilk önce. Eowyn diz çöktüğü köşede hıçkırarak ağlamaya devam ediyordu ve ses tekrar konuştu **“Uyandığın masaya tekrar yat. Sana yardım edilecek.”**

Eowyn'in fikir sahibi olmadığı otoriteyle uzlaşmaktan başka bir çaresi bulunmuyordu. Aynı zamanda güçlü bir kadındı, bu yüzden bu göreve getirilmişti. Gözyaşlarını silip ayağa kalktı ve söylenileni yaparak masaya geri döndü.

Genç kadın nereye hapsedildiği hakkında en ufak bir fikre bile sahip değildi. Masaya uzandığı sırada bir an tüneldeki düşüşleri esnasında öldüğünü düşündü. Aklına yıllar önce Tanrı'nın varlığına kendisini inandırmaya çalışan koyu Hıristiyan bir arkadaşının anlattıkları geliverdi. Arkadaşının o günkü sözleri zihninde yankılanıyordu...

Biliyorsun benim işim bilgisayar programları hazırlamak. Eğer bir doktorsan, müşterilerin hasta insanlar olur. Eğer bir programcıysan, müşterilerin sorunları olan insanlar olur. Bu mesleğe alıştıktan sonra ister istemez insanların sorunlarını onlar sana bildirmeseler de görmeye başlıyorsun. İnsanların bazı şeyleri tekrar tekrar yapmak zorunda kaldıklarını gördüğünde, beynin kendiliğinden çözüm yolları aramaya başlıyor.

Üç gün kadar önce doğum günümdü. Şirketin yeni sekreteri Sophie bana güzel bir tebrik mesajı göndermişti. Doğrusu böyle bir şey beklemiyordum ve bu hoşluk beni baya mutlu etmişti. Kendisine teşekkür etmeye gittiğimde O'na 150 çalışanın bulunduğu bir ofiste her gün nasıl doğum günü mailleri attığını sordum.

Sophie her pazartesi sabahı haftalık kontrol yapıyordu. Bütün çalışanların doğum günleri elindeki bir dosyada kayıtlıydı ve her pazartesi sabahı kendisine o haftanın raporunu çıkarıyordu.

Bunun çok sıkıcı olduğunu düşündüm, neyse ki O bu işi severek yaptığını söylüyordu. Her hafta masasına benim gibi birkaç kişinin teşekkür etmek amacıyla uğraması O'nu neşelendiriyormuş.

Aynı günün akşamı evimde duş alıyordum. Sophie'nin inceliğine karşılık kendisine bir iyilik yapabileceğimi düşündüm. Yaptığı işi kolaylaştırmak için basit bir program yazabilirdim. İnsanların doğum günlerini bir veritabanına yüklerdik ve program her sabah aynı saatte Sophie'yi uyarırdı. O da daha sonra insanlara mail atmaya başlardı. Bu sekreter kız için büyük bir kolaylık olacaktı.

Daha sonradan daha iyi bir programın yapılabileceğini düşündüm. Neden Sophie her sabah mail göndermek zorunda kalsın ki?

Bütün işlemleri otomatikleştirebiliriz. Önceden hazırlanmış bir şablon yazıya insanların ismini ekleyebilirdik. Daha sonra program her sabah kendiliğinden çalışır ve günü gelen insanlara önceden hazırlanmış olan mailleri atmaya başlardı. Böylece Sophie tebrik yazısı gönderme işiyle bir daha hiç uğraşmak zorunda kalmazdı.

Bir başka sorunu çözmüş olmanın verdiği tatlı mutlulukla tebessüm ediyordum. Banyodan çıkmak için adım attığımda beynime yıldırım gibi bir fikir düştü. Peki ya bu çaba aracılığıyla hayat bulan ruha ne olacaktı?

İnsanlar kendilerine gönderilen mesajın bir bilgisayar tarafından üretildiğini rahatlıkla fark edeceklerdi. Kimse ne sekreter kıza, ne de bir başkasına teşekkür etmek için kahve ikram etmeyi düşünmeyecekti. Kendisine emredileni yapmaktan başka bir seçeneği bulunmayan duygusuz bir makine tebrik kartları göndermeye başlayacaktı ve kimse aldığı mail yüzünden mutlu olmayacaktı. Bu işteki bütün anlam yok olacaktı.

İşte O gün Tanrı'nın tam olarak bizi neden yarattığını anladım. Tanrı tüm kutsal kitaplarda insanoğlundan önce melekleri yarattığını söylüyordu. Onların akıllarında kötülük, zekâ, arzu, hırs, unutkanlık, nefret, sabır ve zevk gibi unsurlar bulunmuyordu. Melekler Tanrı'ya sadece saygı göstermeye programlanmışlardı. Başka bir tercih hakları yoktu ve yaratan da onların bu iradenin dışına çıkamayacağını biliyordu.

İşte bu yüzden Tanrı bize bir ruh verdi ve bizler Dünya'da sarf ettiğimiz çabayla anlam kazanıyoruz. O'nu tek başımıza kendi irademizle bulmamızı bekliyor. Doğum günü geldiğinde hatırlanmak istiyor.